

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ M. H.**, bývajúcej v Z.Z., **2/ V. H.**, bývajúcej v Z.Z., **3/ M. K.**, bývajúcej v T., **4/ M. M.**, bývajúcej v Z.Z., **5/ H. M.**, bývajúcej v Z.Z., **6/ A. K.**, bývajúceho v Č., **7/ R. R.**, bývajúceho v Z.Z., **8/ E. F.**, bývajúceho v Č., zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. S., JUDr. B., JUDr. S., PhD., s.r.o., so sídlom v Č., IČO: X., proti odporcom **1/ JUDr. L. Š.**, bývajúcemu v Č., **2/ V. K.**, bývajúcej v Č., **3/ M. F.**, bývajúcemu v Č., **4/ M. F.**, bývajúcemu v K., o **určenie neplatnosti kúpnej zmluvy** a iné, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14 C 143/2010, o dovolaní odporcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2011 sp. zn. 6 Co 79/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľom 1/ až 8/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 18. novembra 2010 č.k. 14 C 143/2010-29 nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi 1/ do právoplatného skončenia konania uložil povinnosť zdržať sa hospodárenia (ťažby drevnej hmoty) na nehnuteľnostiach v katastrálnom území Z., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere X. m² a parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere X. m², na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – lesné pozemky vo výmere X. m², parcela č. X. – orná pôda vo výmere X. m² a parcela č. X. – orná pôda vo výmere X. m², na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – lesné pozemky vo výmere X. m² a na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – orná pôda vo výmere X. m².

Na odvolanie odporcu 1/ Krajský súd v Žiline uznesením z 31. marca 2011 sp. zn. 6 Co 79/2011 napadnuté uznesenie potvrdil s výnimkou časti týkajúcej sa parcely č. X. v katastrálnom území Z.; vo vzťahu k tejto parcele prvostupňové uznesenie zmenil s tým, že táto parcela má výmeru X. m².

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol odporca 1/ dovolaním, na odôvodnenie prípustnosti ktorého uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Súdny rozhodli bez toho, aby boli náležite osvedčené všetky zákonné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia navrhovaného navrhovateľmi. Rozhodnutia súdov nie sú dostatočne skutkovo podložené, vychádzajú z neoverených údajov a spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Navrhovatelia 1/ až 8/ a odporcovia 2/ až 4/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o predbežnom opatrení. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie odporcu 1/ smeruje proti takému potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nie je v týchto ustanoveniach uvedené (čiastočná „zmena“ prvostupňového rozhodnutia sa týka iba opravy výmery jednej z dotknutých parciel odvolacím súdom). Dovolací súd pripomína, že podľa § 239 ods. 3 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu vždy (i keby sa ním napádalo uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.) neprípustné, ak smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení. Dovolací súd preto – bez potreby reagovať na názor dovolateľa, že napadnuté je zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu – konštatuje, že podané dovolanie nie je podľa § 239 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné.

Prípustnosť dovolania odporcu 1/ by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa, ale zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V dovolaní sa namieta, že súdy odňali odporcovi 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Odporcom 1/ namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná nie za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale iba za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 (posudzujúc ústavnosť uznesenia najvyššieho súdu zo 7. augusta 2012 sp. zn. 3 Cdo 135/2012) uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Najvyšší súd so zreteľom na niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní považuje za potrebné uviesť, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Pokiaľ súdy v danej veci dospeli k záveru, že sú dané zákonné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia (§ 75 ods. 2 a § 102 ods. 1 O.s.p.), hoci – ako tvrdí odporca 1/ – obsah spisu neumožňoval prijať taký záver, sú ich rozhodnutia (prípadne) vecne nesprávne, nie však zmätočné. Námietskou, že súdy na daný skutkový stav nesprávne aplikovali právny predpis, ktorého aplikácia – podľa názoru odporcu 1/ – neprichádzala do úvahy, dovolateľ spochybňuje správnosť činnosti súdu, v rámci ktorej na určitý skutkový stav aplikuje právny predpis a zo skutkových záverov vyvodzuje právne závery. Táto činnosť sa označuje ako právne posudzovanie veci. Nesprávne právne posúdenie veci (vrátane posúdenia splnenia predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia), ktoré dovolateľ v danej veci namieta, je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno (úspešne) uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012, a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže odporca 1/ uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté uznesenie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Vzhľadom na to, že v konaní nedošlo k procesnej vade namietanej odporcom 1/ (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ani k iným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. a prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom 1/ až 8/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. marca 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková